

ALINA SINIVAARA

Slow Travelling

10.9.–4.10.2026

Maalaus etenee alkuun ryöpsähtäen, nopein sykäyksin. Vaikka vauhti on nopea, liikkeessä on omat vaihteensa: se hetki, kun maali pensselissä tai rätissä osuu kankaaseen, sen alkupiste, kiihdytyskaista, kaaren vaihteleva pituus, hiljennys, hiipuminen, jarrutus ja irtoaminen kankaasta. Siveltimenvetojen värillismateriaalinen matka, niiden risteäminen ja liittyminen, vaihtuminen toiseksi väriksi on kuin liikettä maan poikki. Tilat sekoittuvat, maiseman ääriviivat yhtyvät kehoni ääriviivoihin. Matka etenee, kulkee, niin kuin maalauksenikin.

Kun saavun asemalle, nousen laivasta tai autosta, venyttelen raajojani, räpyttelen silmiäni, siristelen auringonvalon häikäisyä tai pimeään asemalaiturin himmeää valoa. Putoan ja avaudun uuteen tilaan, jossa ihmiset vaeltavat, maleksivat, kiiruhtavat, lojuvat tai odottavat pääsyä omille reiteilleen, uusiin risteyskohtiin, joissa on lukematon määrä kohtaamisia, ääniä (kuulutuksia, kirskuntaa, askelia, kaikuja, vieraita kieliä, lakaisukoneen suhinaa), aikaa, joka valuu ja kuluu, nopeasti ja hitaasti, kuin maali.

Seuraavana yönä uni karkaa yöjunan makuuvaunun hytistäni. Se vaeltaa pitkin junan käytäviä, etsii reittinsä punaisen samettiverhoilun ja viileän seinäpaneelin välistä, liukuoven tummuneiden metallisaranoiden raoista, pyörii levottomana pääni ympärillä, vuoteiden alla. Ja hetkessä se katoaa, sammuu niin kuin väri maalikerrosten alle. Juna kirskuu ja kolisee, kun se yhtäkkiä pysähtyy asemien välillä. Olen hereillä. Ensin hiljaisuus kuin puhallus. Sitten askeleita, työn tohinaa ja kolinaa, kun vaunua irrotetaan toisesta. Nikkarointia ja ähellystä, vääntöä ja pauketta.

Työ on jo lähes valmis. Olen melkein perillä, mutta vielä haen nyansseja ja viimeisiä värinnastuksia. Etenen ja peruutan. Alun nopea tempo on vaihtunut viimeistelyn nautinnolliseen ja tuskaiseen vaiheeseen. On kuin hyvin sujunut matka loppumetreillä pysähtyisi ruuhkaan, kuin juna menisi rikki tai bensa loppuisi. Yritän katsella maalausta tuorein silmin ja mielin. Annan tahmean maalin kuivua ja silmien edessä avautuvan näkymän paljastua kuin uutena. Yritän unohtaa menneisyyden ja ottaa tämän hetken vastaan, niin kuin en ennen olisi nähnyt tätä maata, kaupunkia, maisemaa, näitä värejä joita maalaan.

Alina Sinivaara (s.1978, Helsinki) on valmistunut Vapaasta taidekoulusta vuonna 2007 ja Taideteollisesta korkeakoulusta vuonna 2005. Slow travelling on hänen kolmas yksityisnäyttelynsä galleria Amassa. Sinivaaralla on ollut yksityisnäyttely Mikkelin taidemuseossa vuonna 2021. Viimeisimmät yhteisnäyttelyt olivat Rovaniemen taidemuseossa, Seinäjoen taidehallissa ja Kuopion taidemuseossa. Sinivaaran teoksia löytyy mm. Mikkelin, Kuopion ja Lahden taidemuseoiden kokoelmista, Jenny ja Antti Wihurin rahaston, HUS:n ja Kansallisgallerian taidekokoelmista sekä julkisista tiloista. Sinivaara on palkittu William Thuring - nimikkopalkinnolla vuonna 2018.